

мъченикъ. Азъ съмъ мъченъ, г-да сяди, съ менъ е постъпвано така, както нито въ XIV-й вѣкъ не сж е постъпвало.

Азъ бѣхъ въ Бѣлградъ, както казахъ, на 20 Априлий заминахъ отъ тамъ за Тулча, за да зема семейството си и да го настаня въ Бѣлградъ, тъй като всичкитѣ ми прошения до Народното Сѣбрание за помилване останаха безъ послѣдствие. И най-важнитѣ додохъ до убѣждение, че не може да се доде въ България, и рѣшихъ да остава въ Бѣлградъ, да захвана нѣкоя работа въ Сърбия. На заминавашието си прѣзъ Русчукъ видѣхъ се тамъ на парахода съ пристава Нерезова, съ когото се познавамъ, че бѣхъ на длъжностъ прокуроръ въ Севлиево. Той доде при мнѣ, пита ме какъ стмъ, за кждѣ отивамъ. Пита ме зная ли за случката въ София съ г-на Министра Бѣлчева, зная казахъ му. Жално, казахъ му, че има такива хора, достигнали до тази степенъ, да отиватъ чакъ до тамъ. Пристава Нерезовъ си излѣзе изъ парахода отиде си и слѣдъ малко, ето че доде Градоначалника. Пита ме за кждѣ отивамъ, и ми каза, че ме искатъ българскитѣ власти. Азъ му казахъ, че толкова прошения съмъ далъ за да ми се допусне да остава въ България, но и до сега не ми е позволено, а сега какъ да ме иска тази власть. Сега, казахъ му, имамъ работа, отивамъ въ Бранла за семейството си, нѣмамъ срѣдства, и за това може да се представя другъ пътъ на властитѣ. Може-би, казахъ, българскитѣ власти да се съмняватъ, че зная за убийството на Г-на Бѣлчева. Градоначалника ми каза, че ако ме пусне сега, ще избѣгамъ. Казахъ му, че не може да избѣгамъ, и нещж, — нѣма за какво. Парахода тъкмо щѣше да замине за Тутраканъ, и казахъ, по заповѣдъ на Австрийскій Генералентъ Консулъ въ Руссе, стъ парахода да ме прѣдадхтъ, което и стана, земаха ме отъ тамъ и ме докараха въ IV-й участъкъ. Тамъ отъ комиссията задаваха ми се въпроси отъ 6 души, щото азъ не можахъ, не сварвахъ да отговарямъ тъй скоро на всички питання. Стъ веднажъ не ми се задаваха, но смѣсваха се много въпроситѣ. Послѣ ме предадоха на III-й участъкъ, дѣто ме туриха въ една маза, зимаха ми мушамата, не ми

Прѣдсѣд.: (Прѣкъсва го). Какво искате да се оплаквате ли?

Подсѣд. Г. Великовъ: Не, по да расправа венчко.

— Тогова раскажете каквото знаете по дѣлото, по вашето